

Lužnice, Stará a Nová řeka a Nežárka

1. - 6. července 2018

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Zbyňa a Barča, Klára a Martin se psem Harveyem, Míla a Ema, Pína, Honza A., Vláďa, Lukáš, Martin T. a Jana M., Tomáš a Bára, Pavel, Helča a Kája, Maré a Marta, Zdenda a Jana s Adélkou, Gába a Jenda, Verča, Dominik, Petr P.

Neděle 1. července 2018 (příjezd do Suchdola nad Lužnicí): Odehrála se sice mimo interval doby konání Velké vody, ale předcházela jí a byla s ní přímo propojená, proto je na úvod třeba zmínit i sobotní svatbu Marého a Martičky v Myškově mlýně v Luzích u Příbrami. Kromě novomanželů se jí zúčastnila většina aktérů hlavní vodácké akce sezóny. A také první várka vodáků přejela do místa startu, kempu v Suchdole nad Lužnicí, přímo ze svatby. Jednalo se o Vildu a Věru se Štěpánem a Natálkou, Zbyňu a Barču, Tučňáka a Janu. A k nim postupně přibýli během odpoledne, večera i následujícího rána: Klára a Martin se psem Harveyem, Honza A., Vláďa a Lukáš, Helča a Kája, Míla a Ema, Pína, Tomáš, Maré a Marta. Povídali jsme si a také se seznamovali panáčky ohnivé vody nejen s nováčky naší party Klárou a Martinem, ale i po miliónté se Zbyňou. To se neomrzí! Rozjela se přitom zejména Věrka. To už jsme ale seděli u ohně a snažili se co nejvíce přiblížit plamenům, protože v noci se nás snažila hibernovat nebývalá krutozima. A proběhla i bouřlivá a zcela marná debata, zda zítra zůstat v Suchdole nebo přejet do Majdaleny...

Pondělí 2. července 2018 (Suchdol nad Lužnicí – Majdalena; 11,6 km): O vodácké svatbě již padla zmínka a nutno tedy doplnit, že Lužnice, coby pravověrnými vodáky uznávaná Mekka všech vodomilů, byla ideálním místem, kam se vydat na svatební cestu a zároveň ideální příležitost otestovat kvality svatebních darů, mezi nimiž byla kompletní vodácká výbava: kánoe, pádla, barel a vesty.

A tak Maré a Martička po návratu řidičů, kteří dopoledne převezli auta na Majdalenu, usedli do svého tmavomodrého svatebního plovoucího kočáru a spolu s ostatními vypluli na krásný romantický úsek, v němž Lužice meandruje lužními smíšenými lesy přírodní rezervace Na Ivance. Ještě ani nevymysleli název pro svoji novou loď a už byly lahve určené pro velkolepý křest vypity. No nevádí, není třeba to uspěchat. Zatím si alespoň vyzkouší, jaké to je se v ní cvaknout. Poprvé, podruhé, potřetí. Tak jo, tohle by už uměli.

Moc se nepádkovalo a kde to šlo, tam se soulodilo. Úsek byl krátký, ale o to krásnější. A vody letos nezvykle dost, takže svižný proud nesl rychle kánoe meandry kroučícími se lesem. Jen se bylo třeba smířit s tím, že v úzkém korytu lemovaném v mnoha místech stromy a křovinami sklánějícími se až k hladině, nebyla nouze o nedobrovolné učesání větvemi.

Jediný jez dnešní trasy, smrták **Pilař**, jsme přenesli po levém břehu a pak pokračovali dál. Před Majdalenou jsme pak sjeli ještě menší **kamenný stupínek**, co nebyl tak „úplně zadarmo“. Takže si vyžádal další koupel novomanželů.

Večer nemohl chybět ohýnek, obzvlášť proto, že noc byla opět brutálně mrazivá. Brrr. K tomu zahrál Š.M.A.K., jehož produkce přilákala i partičku cizích vodáků...

Úterý 3. července 2018 (Majdalena – Stará Hlína; 15,8 km): Majdalena je specifická tím, že vodáci si zde, respektive v pět kilometrů vzdáleném Rozvodí, mohou vybrat, zda se budou

dále plavit po tzv. Staré řece, tedy původním korytem Lužnice, nebo zvolí Novou řeku, kterou doplují do Nežárky a tou se vrátí ve Veselí zpět do Lužnice. My si před čtyřmi roky poprvé vyzkoušeli variantu, kdy jsme zvládli Starou i Novou řeku. Protože se to osvědčilo, zopakovali jsme si to i letos. Jako první jsme se tedy dnes měli vydat z Majdaleny do Staré Hlíny po Staré řece. Tedy vychutnat si tím tu největší vodáckou klasiku všech klasik.

Počátek tohoto vodáckého svátku však započal poněkud kalným probuzením, kdy několik jedinců jevílo takové známky opotřebení, že byli raději naloděni v loď lodivodů suchopěších, například Áčko k Pínovi.

Konečně tedy vyplula flotila, dnes čítající sedm „kousků“ s posádkami: Áčko – Pína, Míla – Štěpán, Maré – Marta, Helča – Kája, Martin – Klára, Martin T. – Jana, Vláďa – Lukáš. Vody bylo dosti a hezky proudila korytem, jež se po chvíli ještě více zúžilo, aby pak Lužnice kličkovala až k Rozvodí.

Přenesli jsme kánoe přes hráz tohoto vodního díla. A pak následoval ten nejromantičtější a nejpřírodnější úsek Lužnice. Deset kilometrů, ve kterých řeka dostala podobu potoku či říčky kličkujícího hustolesem. Na některých místech ji zahrazovaly stromy padlé do koryta, jež jsme překonávali přetažením, jinde podjížděly ty, co byly padlé dostatečně vysoko nad hladinou. Vody bylo naštěstí i zde dostatek, díky čemuž byl celý úsek sjízdný. A i pustý, dokonce i komáři, kteří jsou zde obvykle v množství větším než malém, se letos asi ženili někde jinde. Počasí krásné, což Pína neopomenul přisoudit božským schopnostem Šůvinky, dožadující se oběti v podobě šunkových chlebičků. No, co víc si přát?

Už od samého počátku se ale ve vzduchu vznášelo očekávání. A brzy bylo naplněno! Jen pár set metrů Staré řeky bylo zdoláno a bylo to zde!

Zpoza lesního porostu se ozvalo zoufalé: „Kájo, Kájo, sakra Karlééé.“ Záhy se ostatním naskytl zábavný pohled na rodinnou posádku ve finální fázi polovičního eskymáka. Nutno dodat, že jedno oko nezůstalo suché nad tím uměleckým výkonem. Helča vyčínila nezbednému děcku, Kájovi, a pokračovalo se dál.

Zbytek cesty se již obešel bez takto veselých okamžiků, tedy s výjimkou chvíle, kdy se Honza A. zachytil vlasy do větví a nezbývalo mnoho, aby dopadl jako Sam Hawkens.

Celou plavbu si zkrátka všichni užili. Ve čtvrt na pět jsme plavbu zakončili ve Staré Hlíně, zde se nadláblí v místní restauraci, nahodili lodě na zahrádky aut a vrátili se zpět na Majdalénu.

Večer pak proběhlo opět posezení u ohně s produkcí Š.M.A.K.u. Honza A. si zalepil banjo vteřinovým lepidlem, což Pína prohlásil za maskování faktu, že si tím lepidlem ve skutečnosti lepil skalp.

Středa 4. července 2018 (Majdalena – Mláka; 14,2 km): Po snídani a sbalení přešli řidiči auty se třemi kánoemi na střeších do dalšího tábořiště, jímž byla Mláka na Nové řece. Sem dorazil z Prahy i Pavel, který dnes plánovaně, vprostřed tohoto vodáckého podniku, střídal Helču s Kájou. Dalšími dnešními posilami byli Zdenda s Janou a Adélkou. Naopak již předtím odjel Martin T. Po postavení stanů na velké louce se pak řidiči vrátili auty Míly, Marého a Helči na Majdalénu.

Ještě před vyplutím jsme se zde v stále panujícím krásném počasí občerstvili, vypili nějaké nápoje a slupli klobásky, hranolky a další podobné reprezentanty zdravé výživy.

Pak již jsme postupně sešoupli do úzkého řečiště Lužnice našich osm kánoí, jež vypluly ovládané čtyřmi úplnými posádkami ve složení: Vilda – Věra, Honza A. – Jana, Štěpán – Natálka, Zbyňa – Barča a čtyřmi singly: Pavlem, Pínou, Zdendou a Lukášem.

Do Prahy naopak odjeli Helča a Kája a také na jeden den (na koncert Rolling Stones) Maré s Martou. A role suchozemců se pro dnešek zhostili Míla s Emou, Tomáš a Martin s Klárou a Harveyem.

Počasi nám i nadále přálo. Sluníčko svítlo, a tak řeka byla nejlepším místem, kde se dal trávit den. Znovu jsme se plavili pětakilometrovým úsekem mezi Majdalenou a Rozvodím, kde Lužnice kličkovala v úzkém toku mnohde jen o šíři většího potoku mezi křovinami, vrbičkami a stromy na obou březích. Hotová romantika v prášku. Pěkně to zde proudilo, ale ne zase až tolik, aby hrozilo nebezpečí, že skončíme někde pod větví s hubou ve vodě. A tak jedinou ztrátou byl Pavlův apartní oranžový klobouček se čtyřlístky, který mu větev srazila z hlavy a řeka utopila dřív, než si stačil udělat vzpomínkové foto. Plavili jsme se více méně za sebou, a i když rozestupy mezi jednotlivými kánoemi nebyly delší než nějakých třicet metrů, většinou jsme viděli tak maximálně jen jednu loď před sebou a mnohdy ani tu. Spíš jsme slyšeli jen nadávky kdesi za bujnou vegetací, když někoho přeci jen voda nahnal do větví. Znovu jsme se seskupili na Rozvodí, kde jsme po spádové desce sklouzli vpravo do ve středověku zbudovaného umělého koryta Nové řeky. To samo o sobě byl malý zázrak, protože při předchozích splouváních Lužnice nikdy nebylo tolik vody, abychom o tom mohli být jen zauvažovat.

Pod Rozvodím se tok rozšířil a narovnal, ale voda stále svižně tekla, což byl pokyn k tomu abychom utvořili soulodí a nechali se dalších pět kilometrů unášet vpřed. Kde jsou ty časy, kdy jsme zde piglovali na nekonečném voleji a mezi zuby cedili poznámky o tom, že příště pojedeme třeba Lipno. Věra nafoukla plovoucí bar, který jsme osadili plechovkovými pivy a PETkami s Hu-Hu, a tak nám vlastně již nic nechybělo.

Břehy lemovala nekonečná dubová alej, údajně čítající 96 „Stromovousů“, a v jejich stínu se táhnoucí cyklostezka, po níž kolem nás frčeli cyklisté. Zastavili jsme u pomníku Emy Destinové a pak ještě jednou, abychom do kánoí nejen singlistů naložili v lese nasbírané dříví na večerní oheň. Věra přitom hrozila Vildovi, že když se cvaknou, tak pojedou domů, a tak Vilda raději zapadl do vody dvakrát sám. Nejprve při nakládání dříví a pak ještě při vylézání z lodi v kempu.

Až na posledních pěti kilometrech Lužnice pomalu přestala téci, takže jsme také museli hrábnout pádly. Do kempu jsme však i tak dorazili spokojeni, že dnešní volej vlastně skoro vůbec volej nebyl. Paráda!

Večer jsme se jako obvykle usadili mezi stany. Míla griloval dobroty: masíčka, krkovice, sýry, steaky, popíjeli jsme pivka zakoupená v bufetu a bavili se tím, jak Štěpán utratil asi 1000 Kč za žetony za sprchu.

To již s námi byly i dnešní posily: Bára, k níž později přibili Gába, Jenda a Verča. Pryč byly ledové noci z předchozích dnů. Dnes bylo příjemné teplo i po setmění, a oheň tak měl víc společenskou funkci než tu, že bychom ho potřebovali k zahřátí. Koukali jsme na jasnou hvězdnatou oblohu, povídali si a také zpívali, tentokrát při kytarách Tomáše a Zbyni ...

Čtvrtek 5. července 2018 (Mláka – Hamr; 20,3 km): Od rána slunko pralo a bylo tomu odpovídající horko, takže nápad nechat stany postavené na Mláce a vrátit se sem po splutí dnešní trasy auty, se nám jevil jako optimální řešení. Tím spíš, že nás dnes čekala dvacítká kilometrů a také jsme věděli, že tábořiště na Hamru je spíš taková nouzovka.

Sestava pro čtvrteční plavbu se zkompletovala, když se dopoledne z Prahy vrátili Maré s Martou, kteří přivezli ještě Dominika. Mezitím zavezli řidiči na Hamr 5 aut a také Janu s Adélkou (protože měly večer se Zdendou odjet domů odtud). Pilotování „návrátového modulu“ se ujal Míla, jen měli drobný problém, protože jich i s Mílou bylo šest. Tak jo, kdo je nejmladší? A kdo je nejlehčí? V obou dvou kategoriích zvítězil jasně Štěpán, který proto byl ostatními jednoduše prohlášen za zavazadlo a uložen do kufru. No, snad je těch pár kilometrů nepotká nic nepříjemného...

Flotila 11 kánoí, tvořená posádkami: Maré – Marta, Natálka – Jana, Vilda – Věra, Jenda – Lukáš, Verča – Gába, Pavel – Dominik, Honza A. – Bára, Zbyňa – Barča, Martin – Klára a

singlujícími Pínou a Zdendou, vyplula před polednem. Roli suchozemců naopak přijali Míla s Emou a Harveyem, Štěpán a Tomáš.

Hned po vyplují nás čekalo zdolání jezu na Mláce. Shození vedle šlajсны nepřipadalo v úvahu, protože tam, kde vždy bylo sucho, se nyní valila pořádná masa vody, takže jsme kánoe byli nuceni přenést lesem na pravém břehu. Tuto nepříjemnost jsme ale vykonali rádi, protože jsme tušili, že stejné množství vody, které nám na začátku znesnadnilo překonání jezu, nás v další fázi plavby přenese přes mělčiny a požene vpřed. A přesně to se stalo. Velmi mírná peřejka nás hezky hnala další čtyři kilometry úzkou romantickou zalesněnou roklí až k soutoku Nové řeky s Nežárkou.

O další kilometr dál jsme zastavili na pravém břehu před jezem Jemčina a na terase u jídelny místního rekreačního zařízení se naobědvali. Na výběr byl sice jen vepřový guláš a ptáček, který byl z vepřového a se stejnou omáčkou jako guláš, ale i tak nám tento výběr nevyběr postačil k tomu, abychom se nasýtli. Klára se nás pak snažila pobavit ne úplně dobrovolným striptýzem, když se ukázalo, že soudruzi z NDR při výrobě plavek někde udělali chybu. Po této epizodě jsme se zase chopili pádel, přenesli loď přes jez (vpravo po břehu či vlevo stažením po skále) a pokračovali v plavbě. Nežárka dál hezky tekla příjemnou zčásti zalesněnou krajinou s četnými dětskými tábory a chatkami a rozptylovala tím naši obavu, že se na dnešních dvaceti kilometrech udřeme. Mohli jsme tedy často soulodit, klábosit, popíjet a tak ...

Maré s Honzou A. dali koupačku a přišlo jim líto, že Verča s Gábou trpí horkem, takže jejich kánoi tak trochu polopotopili. Potíž byla v tom, že břehy pak byly docela dlouho strmé a zarostlé, takže nebylo kde loď vylít, musely se tedy v soulodí ploužit pomalu vpřed. Vhodné místo se konečně objevili před stupínkem, kde ještě předtím Pína hodil břehuláka, načež se mu všichni přehnali přes suché čisté tričko, co si přichystal na převlečení, a zadupali ho přitom do hlíny. Ale pak jsme si po všem tom přenášení jezů konečně alespoň tento hezký, byť kamenitý, stupínek sjeli.

V pohodě jsme pokračovali dál. Řeka sice již jen mírně ale stále proudila vpřed, takže naše plavba byla stále na pohodu. Někdy po půl šesté jsme dopluli k vysokému jezu Metel, který jsme sice opět museli přenést, ale byl zde bufýtek, takže jsme se mohli usadit, sníst nějaké ty párky, klobásky či matjesy a osvěžit se studenými nápoji či si vychutnat kafičko.

Do cíle zbývaly necelé tři kilometry, nebylo se tedy kam hnát. Tím spíš, že na úplný závěr jsme si vychutnali levobřežní retardérku nově zrekonstruovaného jezu na Hamru a blahorečili stavitelům, kteří mysleli na vodáky.

Před sedmou hodinou jsme dopluli, vytáhli kánoe na břeh a zamkli je zde řetězy. Přitom na nás naběhl zdejší výběřčí a dožadoval se zaplacení poplatku 6 Kč za kus. Nevěděli jsme, jestli se mu máme vysmát nebo to zkusit usmlouvat na bůra, tak jsme mu zaplatili a vrátili se auty na Mláku. Zůstal zde jen Zdenda s rodinou čekající až si od něj jeho loď dojede někdo z půjčovny. Rozloučili jsme se tedy s ním, stejně tak i s Jendou, jehož jsme odvezli jedním autem do Veselí na vlak.

Na Mláce, kam za námi dnes přijel i Petr P., jsme večer seděli u stanů kolem ohně přikládajíc dříví, jež nám zbylo z předchozího dne, grilovali jsme a později i zpívali spolu se Š.M.A.K.em, k němuž se na závěr vnutil jakýsi přemoudřelý Slovák od sousední party. V noci pak přijel ještě Vlád'a, to již ale mnozí z nás spali...

Pátek 6. července 2018 (Hamr – Veselí nad Lužnicí; 8,5 km): V posledním dni Velké vody nás ráno uvítala lehce zatažená obloha. Měli jsme před sebou krátkou trasu a poté odjezd domů, a možná proto se nám s tímto vědomím nějak nechtělo pryč, takže se vstávání, snídaně a balení protáhly snad na dvojnásobek obvyklé doby. Ještě, než jsme nasedli do devíti aut, jimiž jsme poté zamířili k lodím čekajícím na nás na Hamru, rozloučili jsme se s Tomášem, Bárrou, Mílou a Emou odjíždějícími již nyní dopoledne.

Sotva jsme zastavili na Hamru, dědula na nás vyběhl a chtěl nás zkasírovat. Asi to byl nějaký vzdálený příbuzný babky výběrcí z Týnce, která byla také vždy rychlejší než financák. Když zjistil, že zde jen vystupuje část posádek a řidiči odjíždí dál do Veselí, tedy naší koncové zastávky, byl trochu zklamaný, ale uklidnili jsme ho slovy, že mu po uděláme nějakou útratu v bufetu. To tak! Nicméně platí, že slibem nezarmoutíš.

Ve Veselí zaparkovali auta řidiči na betonovém plácku u kempu a vrátili se vozidly Petra a Píny. Na Hamru se mezitím ostatní přesunuli a usadili na zahrádce hostince U Koloušků, tak se k nim přidali. Bylo zde i dost kolařů, ale i tak jsme se relativně brzy najedli. Mj. jsme si pochutnali na knedličkové polévce, řízku se salátem, smažáku či kaplické cmundě.

Po obědě jsme se jen skulili k řece. Ještě, než jsme vypluli, tak Maré s Martou za pomoci malého sektu pokřtili svoji kánoí jménem Mlask. A pak již naše flotila tvořená desítkou kánoí s posádkami: Maré – Marta, Natálka – Jana, Vilda – Věra, Vláďa – Lukáš, Verča – Gába, Pavel – Dominik, Zbyňa – Barča, Martin – Klára a pes Harvey, Petr P. – Štěpán a Pína – Honza A. vyrazila.

Nežárka se pod Veselím trochu zúžila, a tak jsme ani moc nesráželi a spíše pádlovali. Bylo pod mrakem, ale teplo. V půlce dnešní trasy jsme po přenesení jezu [Krkavec](#) udělali zastávku a v místním rekreačním zařízení se občerstvili. Například vytríbenou kombinací espressa, žluté limonády a párků...

Do Veselí jsme postupně dopluli kolem 17 hodiny. V místním tábořišti Ostrov umístěném na soutoku Lužnice a Nežárky jsme vrátili půjčené kánoe, naložili svoje na auta a pak již se začali rozjíždět domů. Větší část nás ale ještě předtím poseděla v místním bufetu, kde si kromě kafčáka pochutnala například i na pravém domácím bramboráku. Ano na tom, co se dělá z opravdových brambor a ochucuje česnekem, a na který narazit ve veřejném stravování je skoro jako objevit svatý grál. Pak ale tak nějak znenadání začalo pršet a brzy se déšť změnil ve vsutku výživný přívalák, a tak jsme se rozloučili a definitivně zamířili směr Praha a směr Štramberk naplnění jako každý rok spoustou skvělých zážitků.